

Централна избирателна комисия
вх. № 14-1235 / 14.11.16

д о

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

Чрез

Централна избирателна комисия

ЖАЛБА

OT

Станислав Тодоров Трифонов, български гражданин,
ЕГН **притежаващ лична карта номер**

, издадена на **1 г. от МВР**
постоянен адрес: **на, град , ул.**
“ , в качеството
ми на Председател и Представляващ Инициативен
комитет за участие в информационно-
разяснителната кампания с позиции „ДА“ в подкрепа
на всички въпроси на националния референдум на 6
ноември 2016 г., създаден на 12 септември 2016 г., в
Република България, Столична община, град София
1463, район „Триадица“, площад „България“ № 1, в
сградата на Националния дворец на културата („НДК“),
зала 12, на основание, при условията и по реда на
Закона за пряко участие на гражданите в държавната
власт и местното самоуправление (наричан по-нататък
„ЗПУГДВМС“) и Изборния кодекс (наричан по-нататък
„ИК“), регистриран от Централната избирателна комисия
(наричана по-нататък „ЦИК“) с Решение № 3618-НР от 2
септември 2016 г. и във връзка с което ЦИК е издадала
удостоверение № 4 / 26 септември 2016 г. за
регистрация на Инициативния комитет,

телефон:

електронна поща:

(наричан по-нататък „Инициативен комитет“)

Срещу: Решение на Централната избирателна комисия („ЦИК“) № 3999-НР от 11.11.2016 г., публикувано на интернет страницата на ЦИК на 11.11.2016 в 20:00 часа

**УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ
ПРИ ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД,**

1. ОТНОСНО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА:

1.1. Инициативният комитет за участие в информационно-разяснителната кампания с позиции „ДА“ в подкрепа на всички въпроси на националния референдум на 6 ноември 2016 г., е създаден на 12 септември 2016 г., в Република България, Столична община, град София 1463, район „Триадица“, площад „България“ № 1, в сградата на Националния дворец на културата („НДК“), зала 12, на основание, при условията и по реда на Закона за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление (наричан по-нататък „ЗПУГДВМС“) и Изборния кодекс (наричан по-нататък „ИК“), регистриран е от ЦИК с Решение № 3618-НР от 26 септември 2016 г. и във връзка с което ЦИК е издадала удостоверение № 4 / 26 септември 2016 г. за регистрация на Инициативния комитет. Това обосновава активната процесуална легитимация за обжалването на горепосоченото Решение на Централната избирателна комисия („ЦИК“) № 3999-НР от 11.11.2016 г., публикувано на интернет страницата на ЦИК на 11.11.2016 в 20:00 часа.

1.2. Настоящата жалба е подадена в срока по чл. 58, ал. 1 от ИК, защото оспореното решение на ЦИК е с дата 11.11.2016 г. и е обявено съгласно чл. 57, ал. 2 от ИК на 11.11.2016 г. в 20:00 часа.

2. ОТНОСНО ОСНОВАТЕЛНОСТТА НА ЖАЛБАТА

2.1. С настоящата жалба обжалваме Решението на Централната избирателна комисия („ЦИК“) № 3999-НР от 11.11.2016 г., публикувано на интернет страницата на ЦИК на 11.11.2016 в 20:00 часа, и Ви молим да го обявите (прогласите) за нищожно поради липса на компетентност на ЦИК.

Съображенията ни за това са следните:

Законът за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление („ЗПУГДВМС“) не предоставя на ЦИК правомощие, въз основа на което ЦИК да може да се произнася по въпросите, съдържащи се в обжалваното решение. ЦИК няма компетентност да приема решението, предмет на настоящото обжалване. ЗПУГДВМС не предвижда такова правомощие за ЦИК.

Нещо повече – такава компетентност за постановяване на обжалваното решение ЦИК няма и съгласно Изборния кодекс („ИК“), към чийто съответни разпоредби препраща общата норма на § 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на ЗПУГДВМС: „За всички неуредени в закона въпроси относно произвеждането на национален и местен референдум се прилагат съответните разпоредби на Изборния кодекс.“ Нека се има предвид и аргументът, че общата препращаща норма на § 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на ЗПУГДВМС релевира само прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно произвеждането на референдума, но не релевира прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума. Обжалваното решение на ЦИК не се отнася до произвеждането на референдума, а само до въпроси относно действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума, и следователно няма как да се прилагат „съответните разпоредби“ на ИК, тъй като общата препращаща норма на § 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на ЗПУГДВМС се отнася само до прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно произвеждането на референдума, но не се отнася до прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума. Видно от предмета на обжалваното решение тези действия на ЦИК („анализ на несъответствията между повторно въведените данни от протоколите на секционните избирателни комисии в ЦИК и сравняването им с данните от екземплярите на тези протоколи, въведени в РИК, от гласуването в националния

референдум на 6 ноември 2016 г.") са по същество действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума.

Стриктно определената компетентност на държавните органи е гаранция за законността и принципа на правовата държава (господство на правото), в чието съдържание се включват и постулатите за правна сигурност и правна стабилност. Последиците от нарушаването на компетенционните изисквания са тежки – всяко нарушаване на компетентността води до нищожност на издадения акт¹.

Издаването на административни актове при липса на компетентност или при превишаване на пределите на компетентността са нарушения на изискването за компетентност и по този начин се стига до най-тежката форма на недействителност, а именно до нищожност на издадения акт. Такъв акт е юридическо нищо и поради това не може да породи желаните от органа правни последици. Всеки може да се позовава на нищожността. За целите на внасяне на яснота и избягването на всякакво съмнение в отношенията обаче, нищожността следва да бъде прогласена². Терминът „прогласяване“ на нищожността е синоним на „обявяване“ на нищожността. Нищожният акт не може да бъде годна правна основа на друг акт.

Тъй като нищожността само се обявява, прогласява, констатирането ѝ има декларативно, а не конститутивно (отменително действие)³.

За нищожността съдът трябва да следи и служебно. Същото се отнася и за административните органи, когато решаването на един въпрос от тях е обусловено от преценката на законността (действителността) на акта⁴.

На нищожния акт не се дължи подчинение и той не подлежи на изпълнение⁵.

1 Тълкувателно решение 2-91-ОСГК на Върховния съд на Република България. – В: Сб. „Постановления и тълкувателни решения на Върховния съд на Република България, 1953-1991, кн. 1. София, СЮБ, 1991, с. 646, 648.

2 В този смисъл е и Бюлетин „Съдебна практика на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд на РБ“. София, 1997, № 7-8, с. 39.

3 Стайнов, П. Административно правосъдие. София, Стопанско развитие, 1936, с. 443.

4 Стайнов, П. Административните актове в правната система на Народна република България. София, 1952, с. 195. Вж. нормативната уредба по чл. 97, ал. 1 от АПК.

Изискването за компетентност е едно от изискванията за законосъобразност на административните актове. Тези изисквания се извеждат по правно-логически път от чл. 146 от Административнопроцесуалния кодекс („АПК“) и са следните:

- а) компетентност на държавния орган, издал акта;
- б) спазване на установената форма;
- в) спазване на административнопроизводствените правила (процесуалните правила);
- г) спазване на материалноправните разпоредби, т.е. материална законосъобразност (законосъобразност по същество);
- д) съответствие на акта с целта на закона.

В българската административноправна доктрина въпросът за недействителността на административните актове е разглеждан задълбочено и последователно от редица изтъкнати автори⁶. Има единно разбиране, че нищожният акт не може да бъде саниран (задравен). Следователно не е възможно последващо отстраняване и поправяне на порока, довел до нищожност на акта. И тъй като всяко нарушаване на изискването за компетентност води до нищожност, то при порока липса на компетентност саниране не е възможно.

Липсата на компетентност е от категорията на най-тежките и най-съществените пороци на административните актове. Именно поради високата степен на интензитета и голямата сериозност на порока се стига до нищожност на опорочения акт. Липсата на компетентност е първото основание за оспорване на административните актове⁷.

5 Това разбиране се поддържа от Стайнов, П. Административните актове в правната система на Народна република България. София, 1952, с. 151., както и от Лазаров, К. Недействителност на административните актове. София, Сиела, 1998, с. 25. Има и правна уредба по въпроса - вж. Дерменджиев, Ив., Костов, Д., Хрусанов, Д. Административно право на Република България. София, Сиби, 2012, с. 181 и сл.

6 Лазаров, К. Недействителност на административните актове. София, Сиела, 1998; Хрусанов, Д. За недействителността на административните актове. – Съвременно право, кн. 2/1997, издание на Софийски университет „Св. Климент Охридски“, Юридически факултет, София, издателство „Сиби“; Дерменджиев, Ив., Костов, Д., Хрусанов, Д. Административно право на Република България (Обща част). София, Сиби, четвърто издание, 2001, 183-193.

7 Лазаров, К., Къндева, Е., Еленков, А. Коментар на административно-процесуалния кодекс. София, Център за обучение на адвокати „Кръстю Цончев, 2007, с. 169; Хрусанов, Д., Костов, Д., Къндева, Е., Лазаров, К. Нови моменти в административния процес според АПК – тематичен коментар. София, Сиела, 2007, с. 175 и сл.

Компетентен орган е този, който разполага с всички видове компетентност – материална (предметна) компетентност (компетентност по материя), териториална компетентност (компетентност по място) и компетентност по степен. Константната съдебна практика в Република България е приела, че липсата на компетентност винаги води до нищожност⁸. От юридическа гледна точка нищожните актове не могат да породят, изменят или прекратят каквото и да било правни последици⁹. Това е така, защото нищото не може да породи нещо. Например липсата на материална компетентност понякога се определя в административноправната теория и като „заграбване на компетентност“. Един административен акт е нищожен, както когато е издаден при липса на компетентност, така и когато е издаден при превишаването на пределите на компетентността на съответния орган. Това са две различни форми на нарушаването на компетентността, но последицата е една и съща – нищожност на издадения акт.

В правната теория и практика се поставя и важният въпрос за правните средства срещу нищожността на административните актове, издадени при липса на компетентност. Особено важен в тази насока е научният принос на административноправната теория. Едно от тези средства е прогласяването (обявяването) на нищожността на акта, като прогласяването може да стане по следните начини¹⁰:

- а) от автора на нищожния акт – било по повод на сезиране от заинтересован правен субект, по предложение на прокурора или служебно;
- б) прогласяването на нищожността може да стане и от по-горестоящия административен орган, който е овластен да отменя дадената категория актове (но не от всеки горестоящ орган);
- в) обявяването на нищожността на акта може да стане и от съда.

Именно третият начин за прогласяването на нищожността е най-ефективният поради високия му интензитет на право въздействие, по пътя на което правният

8 Сборник „Постановления и тълкувателни решения на Върховния съд на Република България, 1953-1991, кн. 1, София, СЮБ, 1991, с. 646, 648.

9 Дерменджиев, Ив., Костов, Д., Хрусанов, Д. Административно право на Република България (Обща част). София, Сиби, 2001, с.186.

10 Лазаров, К. Недействителност на административните актове. София, Сиела, 1998, с. 45-47.

спор се решава от съда категорично и безспорно. В конкретния случай това е Върховният административен съд, пред който е подадена и настоящата ни жалба, чрез която искаме обявяването на нищожността на обжалваното решение на ЦИК поради липса на компетентност на ЦИК.

Друго правно средство срещу нищожността е игнорирането (незачитането) на нищожния акт от адресата му и от всяко друго заинтересовано лице или от друг държавен орган¹¹. В много случаи игнорирането на нищожния акт е напълно достатъчно и не е необходимо формалното обявяване на нищожността по посочените по-горе начини.

Следващо важно средство срещу нищожността е косвеният съдебен контрол, който се упражнява, когато изходът от един съдебен процес е обусловен преюдициално от съдебната преценка за валидността на съответния акт¹². Тази теоретична конструкция е безспорна и се основава както на правен анализ, така и на съдебна практика.

Реакцията срещу нарушенията на компетентността трябва да включва отстраняване на причините за нарушенietо и последиците от него; ангажиране на съответната отговорност на органите и длъжностните лица; използване на специални колизионни процедури; обръщане към съда съобразно неговата юрисдикция¹³. Бездействията спрямо нарушенията на компетентността създават предпоставки за още по-големи и многобройни нарушения и за неефективност при реализацията на компетентността. Това определено засяга авторитета на публичната власт и намалява респекта на обществото към нея.

Принципът за спазването на компетентността на държавните органи е един от фундаменталните устои на правовата държава и свързанте с нея правна сигурност и правна стабилност.

ЗПУГДВМС и ИК не съдържат овлаштаващи правни норми, въз основа на които ЦИК да има правомощието да обективира в свое решение анализ на несъответствията между повторно въведените данни от протоколите на секционните

11 Лазаров, К. Недействителност на административните актове. София, Сиела, 1998, с. 48.

12 Лазаров, К. Недействителност на административните актове. София, Сиела, 1998, с. 52-53.

13 Тихомиров, Ю.А. Теория компетенции. Москва, Юриинформцентр, 2004, с. 319.

избирателни комисии в ЦИК и сравняването им с данните от екземплярите на тези протоколи, въведени в РИК, от гласуването в национален референдум.

Съгласно чл. 57, ал.1, т. 47 от ИК ЦИК „извършва анализ на проведените избори и внася в Народното събрание доклад, който може да съдържа предложения за усъвършенстване на изборното законодателство.“ Очевидно това правомощие не е и не може да бъде легална опора за издаването на обжалваното решение поради следните съображения:

- чл. 57, ал.1, т. 47 от ИК не е посочен като правно основание за издаването на обжалваното решение на ЦИК;
- правомощието по чл. 57, ал.1, т. 47 от ИК се отнася само за анализ на проведени избори, но не и за анализ на проведен национален референдум;
- съгласно чл. 57, ал.1, т. 47 от ИК упражняването на посоченото правомощие се обективира в доклад, а в конкретния случай обжалваното решение на ЦИК не съдържа доклад;
- според нормата на чл. 57, ал.1, т. 47 от ИК докладът може да съдържа предложения за усъвършенстване на изборното законодателство, а в конкретния случай обжалваното решение на ЦИК не съдържа никакви предложения за усъвършенстване на законодателството, вкл. и никакви предложения за усъвършенстването на законодателството, регулиращо национален референдум.

ЦИК посочва като правно основание за приемането на обжалваното решение чл. 346 от ИК и § 2 от ПЗР на ЗПУГДВМС, но това няма как да бъде правно основание за приемането на обжалваното решение поради следните аргументи:

- по същество § 2 от ПЗР на ЗПУГДВМС съдържа само общо препращане, което няма как да бъде легална опора за прилагането на чл. 346 от ИК по отношение на националния референдум, тъй като за това се изиска изрично препращане (каквото в случая няма), а не общо препращане;
- смисълът и съдържанието на чл. 346 от ИК е съвсем различен и не обхваща въпросите, по които ЦИК се произнася в обжалваното си решение;

- общата препращаща норма на § 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на ЗПУГДВМС релевира само прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно произвеждането на референдума, но не релевира прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума;
- обжалваното решение на ЦИК не се отнася до произвеждането на референдума, а само до действия, извършени от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума, и следователно няма как да се прилагат „съответните разпоредби“ на ИК, тъй като общата препращаща норма на § 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на ЗПУГДВМС се отнася само до прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно произвеждането на референдума, но не се отнася до прилагането на съответните разпоредби на ИК досежно неуредените в ЗПУГДВМС въпроси относно действия, извършвани от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащи в обхвата на произвеждането на референдума;
- предметът на обжалваното решение „анализ на несъответствията между повторно въведените данни от протоколите на секционните избирателни комисии в ЦИК и сравняването им с данните от екземплярите на тези протоколи, въведени в РИК, от гласуването в националния референдум на 6 ноември 2016 г.“ не се включва в произвеждането на референдума, а представлява действие, извършвано от ЦИК след произвеждането на референдума и непопадащо в обхвата на произвеждането на референдума.

Видно от Приложение № 5 (най-долу на последната му страница), представляващо неразделна част от обжалваното решение: броят на грешките в протоколите е 558; а броят протоколи с грешки и липсващи протоколи е 345.

Чрез Приложение № 1 и Приложение № 5 към обжалваното решение ЦИК по същество променя съдържанието на посочените в същите Приложения протоколи на

секционните избирателни комисии („СИК“), въпреки че тези протоколи на СИК са официални удостоверителни (свидетелстващи) документи и ЦИК по закон няма правомощия и няма компетентност да променя съдържанието им. В конкретния случай ЦИК „фасадно“ се скрива зад повърхностната формула на отстраняване на „несъответствия“ и „явни фактически грешки“, въпреки че това, което ЦИК по същество извършва е грубо и тежко нарушение на правилата, защото ЦИК променя съдържанието на протоколи на секционните избирателни комисии („СИК“), въпреки че тези протоколи на СИК са официални удостоверителни (свидетелстващи) документи. Това води като правна последница до противоречие между базата данни на ЦИК и истинското съдържание на посочените в същите Приложения № 1 и № 5 протоколи на секционните избирателни комисии („СИК“). Безспорно е, че когато един орган - в случая ЦИК - незаконно си просвоява правото да отстранява грешки и несъответствия в официални удостоверителни документи (в случая посочените протоколи на СИК, посочени в Приложение № 1 и № 5), без да има правно основание за това, същият по същество незаконно променя съдържанието им и по този начин опорочава резултата от националния референдум. Резултатите от националния референдум щаха да бъдат други, ако ЦИК не беше извършил това грубо нарушение, фасадно прикривайки се зад чл. 346 от ИК.

ЦИК няма компетентност да променя съдържанието на протоколите на секционните избирателни комисии, но въпреки това ЦИК прави точно това в обжалваното решение, видно от Приложение № 1 и Приложение № 5 към него. Нещо повече – ЦИК променя числата, отразени в различни точки от процесните протоколи на СИК, посочени в Приложение № 1 и № 5 от решението. ЦИК променя и числата в точка 4 (брой на намерените бюлетини в кутията без плик) от посочените в Приложение № 1 и Приложение № 5 протоколи на СИК, като ги нулира, тоест превръща тези числа по точка 4 от протоколите в нула, без да има никаква компетентност за това. По този противозаконен начин ЦИК опорочава резултата от националния референдум, защото превръща в нула много над 13 000 бюлетини без пликове и приема, че те не съществуват, защото броят им е нула. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗПУГДВМС бюлетината е недействителна, когато е намерена в кутията без плик. Сборът от недействителните бюлетини, включително и тези, които са

недействителна по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗПУГДВМС (недействителни, когато са намерени в кутията без плик) плюс действителните бюлетини образуват заедно математическата величина на участвалите в националния референдум гласоподаватели по смисъла на чл. 23, ал. 1 от ЗПУГДВМС, която величина следва да бъде сравнена с величината на участвалите в последните избори за Народно събрание, които съгласно решение № 1300-НС от 09.10.2014 г. (качено на интернет страницата на ЦИК) са 3 500 585 избиратели. Ако ЦИК не беше нулирала числата по точка 4 от протоколите на СИК, посочени в Приложение № 1 и Приложение № 5 към обжалваното решение, както и числата по другите точки от протоколите на СИК, посочени в Приложение № 1 и Приложение № 5 към обжалваното решение, то тогава ще е налице хипотезата на чл. 23, ал.1 от ЗПУГДВМС „*Предложението, предмет на референдума, е прието, ако в гласуването са участвали не по-малко от участвалите в последните избори за Народно събрание и ако с "да" са гласували повече от половината от участвалите в референдума избиратели*“.

Нишожността на обжалваното решение на ЦИК по същество опорочава и прави нищожно и последващото решение на ЦИК № 4000 от 11.11.2016 г. за обявяването на резултатите от националния референдум, защото последното се основава на едно нищожно решение на ЦИК.

2.2. Ако въпреки всички горепосочени аргументи за нищожност на обжалваното решение, Върховният административен съд приеме, че обжалваното решение не е нищожно поради липса на компетентност на ЦИК, то тогава при условията на евентуалност моля да обявите нищожността / или да отмените обжалваното решение на основание чл. 146, т. 5 от АПК (несъответствие с целта на закона), защото с обжалваното решение и неговите Приложение № 1 и Приложение № 5 ЦИК по същество подменя волята на гласоподавателите и променя съдържанието на официални удостоверителни документи - протоколите на ЦИК, като приравнява на nulla над 13 000 гласоподаватели, чийто бюлетини са намерени в кутиите без пликове, и съответно намалява числата и по другите точки от протоколите на СИК, посочени в Приложение № 1 и № 5, с което се постига неправомерна цел –

незаконно намаляване на броя на участвалите в националния референдум по смисъла на чл. 23, ал. 1 от ЗПУГДВМС. В конкретния случай ЦИК издава обжалвания акт, за да го използва за постигането на друга цел, различна от законоустановената – налице е порокът превратно упражняване на власт. Актът е недействителен, щом с него се преследва цел, различна от законоустановената.

2.3. Ако въпреки всички горепосочени аргументи за нищожност на обжалваното решение, Върховният административен съд приеме, че обжалваното решение не е нищожно, то тогава при условията на евентуалност моля да отмените обжалваното решение на основание това, че не е спазена установената форма, защото в оспореното решение не са посочени мотивите, фактическите и правните основания за издаването на акта. В конкретния случай неспазването на установената форма опорочава обжалваното решение и го прави унищожаемо, тоест подлежащо на отмяна. Нарушено е още едно от изискванията за действителност на административните актове – изискването за спазването на установената форма на административния акт. В конкретния случай ЦИК не посочва в решението си фактическите и правните основания за издаването на акта, като по този начин игнорира и нарушава едно от изискванията за формата на административните актове

В случая правно релевантни са чл. 184 от АПК във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК (неспазване на установената форма) и чл. 74 от АПК във връзка с чл. 59, ал. 1, т. 4 (фактически и правни основания за издаване на акта) от АПК.

В случая ЦИК е следвало изчерпателно, изрично, точно, ясно и конкретно да посочи фактическите и правните основания за издаването на акта – нещо, което ЦИК не е сторила, с което е нарушила горецитираното изискване за посочване на конкретни фактически и правни основания за издаване на акта. Липсата на конкретни мотиви е порок във формата на административния акт и води до неговата унищожаемост. Такъв акт подлежи на отмяна, като такова е искането ни и в настоящата точка от жалбата ни.

2.4. Ако въпреки всички горепосочени аргументи за нищожност на обжалваното решение, Върховният административен съд приеме, че обжалваното решение не е нищожно, то тогава при условията на евентуалност моля да отмените обжалваното решение на основание това, че ЦИК е извършила съществено нарушение на административнопроизводствени правила, тъй като не е изпълнила задължението си по чл. 346, ал. 6 от ИК (Когато разликите или грешките по ал. 4 са от естество да променят резултата от изборите, Централната избирателна комисия съобщава за тях на заинтересованите кандидати, партии, коалиции и инициативни комитети.) В конкретния случай ЦИК не е съобщила на заинтересованите кандидати, партии, коалиции и инициативни комитети за разликите и грешките по чл. 4 на чл. 346 от ИК, въпреки че разликите или грешките по ал. 4 са от естество да променят резултата от изборите.

В случая правно релевантни са и чл. 184 от АПК във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК (съществено нарушение на административнопроизводствени правила)

Уважаеми Върховни съдии при Върховния административен съд,
след като установите посочените по-горе обстоятелства и след като прецените изложените в жалбата съображения, аргументи и доводи,

- 1. Молим Ви да обявите за нищожно обжалваното решение на ЦИК поради липса на компетентност на ЦИК, като имате предвид гореизложените в т. 2.1. от жалбата основания, съображения, аргументи и доводи.**
- 2. При условията на евентуалност моля да обявите нищожността / или да отмените обжалваното решение поради несъответствие с целта на закона, като имате предвид гореизложените в т. 2.2. от жалбата основания, съображения, аргументи и доводи.**
- 3. При условията на евентуалност моля да отмените обжалваното решение поради това, че не е спазена установената форма, защото в обжалваното решение не са посочени фактически и правни основания за издаване на акта, като имате предвид гореизложените в т. 2.3. от жалбата основания, съображения, аргументи и доводи.**

4. При условията на евентуалност моля да отмените обжалваното решение на основание това, че ЦИК е извършила съществено нарушение на административнопроизводствени правила, като имате предвид гореизложените в т. 2.4. от жалбата основания, съображения, аргументи и доводи.

Прилагаме:

1. Решение на ЦИК № 3618-НР от 26 септември 2016 г. за регистрация на Инициативния комитет;
2. Удостоверение № 4 / 26 септември 2016 г., издадено от ЦИК
3. Препис от настоящата жалба за другата страна.

Дата: 14 ноември 2016 г.

С УВАЖЕНИЕ:

**(Станислав Тодоров Трифонов - Председател и Представляващ
Инициативния комитет)**